

Křížová cesta 2022 - Vikariát Chrudim

Úvod:

- Chvála Kristu!

Protože se nám nezadržitelně blíží Velikonoce, nejdůležitější svátky církevního roku, rozhodli jsme se připravit program pro celý Vikariát Chrudim, abychom tyto svátky mohli alespoň částečně oslavit společně. Dovolujeme si Vám tedy zaslat křížovou cestu, která byla vytvořena právě k tomuto účelu. Protože je velice obtížné zorganizovat během těchto nabitých dní společnou vikariátní akci, rozhodli jsme se vytvořit univerzální podobu křížové cesty, kterou si je možno v rámci každé jednotlivé farnosti přizpůsobit dle aktuálních potřeb a věkového zastoupení zúčastněných. Níže v dokumentu najdete zamyšlení ke každému zastavení a pro menší účastníky jsme pro jistotu vytvořili i verzi s úkoly, aby i například rodiny s dětmi nebyly o nic ochuzeny. Pevně věříme, že Vám předpřipravená křížová cesta přijde během náročných příprav na Velikonoce k duhu a že nám všem také pomůže nahlédnout do našeho nitra a prožít tyto svátky s Pánem Ježíšem společně co nejkvalitněji a v co největším počtu. Pán Bůh nám k tomu pomáhej.

S přáním krásně prožitých nadcházejících velikonočních svátků vedení Vikariátu Chrudim.

Zastavení:

1. zastavení: **Ježíš souzen**

- Ježíš byl souzen a odsouzen. A proč? Protože činil dobro? Protože hájil víru, pravdu ... protože prokazoval milosrdenství? Jsme vybízeni k následování Krista, čeká nás snad stejný osud? Ježíšovo působení nám dokazuje, že víra opravdu není pomocná berlička na cestě životem. Je to dar, to ano, ale nikoliv pasivní. Víra je aktivním stavem, který nás neustále vybízí ke zkouškám a pohání nás v před. A odměna, stejně jako u Ježíše, přijde až po těžkých časech, ale bude stát za to. Je vždycky lepší své štěstí si vybojovat, než jej jednoduše dostat. A ještě jedna věc, lidé nás budou soudit neustále, ale to nás trápit nemusí, máme před sebou mnohem náročnější soud, a je jen na nás, jestli obstojíme.

2. zastavení: **Ježíš přijímá kříž**

- Ježíš přijímá svůj kříž, hned od začátku. Přijímá jej i když ví, že pod jeho tíhou podlehne. Máme i my takovou kuráž? Nebo dokážeme v sobě najít tolik odvahy a lásky a za někoho blízkého se obětovat? Popravdě musíme přiznat, že ne, tedy rozhodně ne vždy. Na činu Ježíše Krista je fascinující ovšem jiná věc. On se neobětoval "pouze" pro své blízké, ale pro každého z nás. Pro lidi, se kterými, bychom mohli říci, že nemá nic společného. Neznal nás osobně, a přesto to učinil. Proto ani my se stále neodosobňujeme od problémů týkajících se jiného regionu, státu, rodiny, společenství, a místo toho si řekněme: "Pane, pokud je to v mých silách a pokud je to tvá vůle, přijímám svůj kříž a jdu konat dobro tam, kde mě chceš mít."

3. zastavení: **Ježíš padá pod křížem poprvé**

- Pád! Jak strašlivé slovo. Nikdo ho nechceme slyšet, natož zažít. Je to situace, kdy ztrácíme pevnou půdu pod nohama, ztrácíme stabilitu, padáme a nevíme, kam, a konečný dopad nás zabolí a dostane nás na samotné dno. Každý z nás již takovou situaci zažil a vím, že to není nic příjemného. Ovšem, to, že tu teď stojíme znamená, že jsme se s pádem nesmířili, ale že jsme se oklepali, a zvedli se, stejně, jako Ježíš. Jak těžké v takové chvíli je zvednout jenom sám sebe, ale Ježíš společně se sebou samým zvedl i kříž, nesoucí tíhu hříchů celého světa. Proto nepodléhejme zbytečnému luxusu a lenosti, neboť oni nám brání zvednout se a posouvat se vpřed.

4. zastavení: **Ježíš se potkává se svou matkou**

- Jak radostnou chvílí je pro matku shledání se svým dítětem, například, když se vrací z letního tábora nebo ze školy v přírodě. Dítě také radostně poskočí a běží matce do náruče. Objímají se a radují se, že jsou spolu. Maria ale místo toho všeho zažívá něco úplně jiného, zažívá strach, zmatek a bezmocnost. Vidí svého syna, zbitého, oslabeného, lidem nenáviděného, vláčejího těžký kříž ... pouze jeden z důvodů by stačil, aby matka začala bránit své dítě, ale Maria nemůže. Neví přesně, co se děje a je v situaci, kdy její slovo v rozsudku smrti Ježíše příliš nezachrání. Jediné, co jí zbývá je doprovázet svého Syna do poslední chvíle a věřit v Boží plán a vůli. Maria dokázala důvěřovat Bohu i ve chvíli, kdy my víru naopak ztrácíme a zoufale na Boha křičíme a dožadujeme se spravedlnosti a vysvětlení, proč se nám všechno zlé děje, a proč zrovna nám. Co jsme udělali? Možná nic, možná mnoho. Maria si prošla peklem, ale vyšla z něj čistá, neposkrvněná hříchem, posilněná zážitkem a odměněná za svoji víru, odvahu a vytrvalost, protože opět shledala svého syna, ale tentokrát úplně v jiné situaci. Nebojme se, Bůh nás v takových situacích neopouští, naopak, nechá nás, abychom k němu volali a abychom k němu přišli, a když tak učiníme, tratní na tom jistě nebudeme.

5. zastavení: **Šimon pomáhá Ježíšovi nést kříž**

- Šimon je často v příběhu křížové cesty prezentován jako člověk neochotný, ale takhle černobílé to s ním věru není. Šimon se vrací z práce, pracoval v ten den jistě tvrdě, vydal se ze svých sil a těší se na dobré jídlo a zasloužený odpočinek a klid. Místo toho se dostává do vřavy plné lidí a ještě po něm někdo chce, aby pomohl nést kříž pro něj naprosto neznámé osobě. Je jasné, že se zprvu zdráhá, za to jej nemůžeme vinit, důležité ale je, co udělá pak. Má dvě možnosti, buď se hecne a pomůže, i když už sám je unavený, anebo se na Ježíše úplně vykašle a nechá ho takzvaně ve štychu. Volí první možnost, a to je směrodatné i pro nás. Pokud můžeme, volme ji také a pomáhejme. Byť se to na první pohled zdá jako maličkost, která stejně nic nezmůže, může se stát, že právě taková maličkost leccos změní a uvede věci do pohybu.

6. zastavení: **Veronika podává Ježíšovi roušku**

- Davová psychóza nebo psychologie davu je zajímavá věc. Lidé získávají ve velkém počtu větší kuráž, ale zároveň jí i kus ztrácí. Jak to? Skandovat s ostatními dovede každý ... co je populární novou popularizaci nepotřebuje. Ale vystoupit z toho davu a začít mluvit svými slovy a upozorňovat na něco jiného, to je velká odvaha. Jednoduše, získáváme kuráž křičet s davem, ale ztrácíme odvahu na to, z něj vystoupit v případě neshod. Veronika byla také součástí davu, byla součástí davu, který se Ježíšovi vysmíval a který křičel, aby už s ním byl Amen. Veronika ale dokázala z davu vystoupit, a co více, Ježíšovi ještě podala roušku na otření. Dav dělá co může, aby Ježíši přitížil, a ona dav opustí a ještě mu pomůže. Riskovala hodně, mohli ji obvinít, mohli ji nařknout ze spojenectví a jednoduše řečeno, nemusela vůbec dopadnout dobře. Ona to všechno věděla, a jistě několikrát zvážila, než tak učinila, ale stejně jako Šimon, se rozhodla správně, a co víc, ji nikdo nutit nemusel, rozhodla se k odvaze a pomoci sama. Buďme jako Veronika, plujme proti proudu a ukažme světu, že máme svoji hlavu, která ví, co je správné.

7. zastavení: **Ježíš padá pod křížem podruhé**

- Pád! Opět? Což nestačí padnout jednou, musím znovu? Musím neustále dokola zakoušet neúspěch a utrpení. Už nechci Bože, už mě nech být, děláš mi všechno stále těžší, proč? Jsi tak krutý? Proč mi raději nepomůžeš? Proč už mě nespasíš? Toto všechno jsou věty, které častokrát v takových chvílích vyslovujeme. I Ježíš mohl, ale neučinil tak, pokorně mlčí, zažívá potupu přede všemi shromážděnými, zvedá se, ač velmi obtížně, bere kříž, a jde dál, vstříc svému neblahému osudu. Bůh není krutý, ale stejně jako ti nejstarostlivější rodiče ve snaze, aby z jejich dětí něco bylo, musí nechat Ježíše, aby si zkouškou prošel a mohl tak dospět. Je s ním pořád a vsadím se, že mu to všechno trhá srdce, jako Marii. Vždyť Bůh je láska, nemůže být bezcitný. Ježíš je jeho syn, nemůže mu být lhostejný. Otec Bůh, tedy jako každý jiný rodič, musí čekat až na tu pravou chvíli, kdy může nabídnout pomoc, do té doby musí snášet naše pády a prožívat je se svým dítětem. Ale neopouští ho, a nás také ne, nikdy, stále je s námi a naše volání slyší a vždy vyslyší. Můžeme se na něj spolehnout, stejně jako na Ježíše, který svůj úkol dokončil a nevzdal se.

8. zastavení: **Jeruzalémské ženy pláčou nad Ježíšem**

- Neplačte nade mnou, spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi! Mrazivá věta od odsouzenec na smrt, nemyslíte? Ježíš odchází, ale ženám věta stále zní v hlavě. Jak to myslí? Co bude s námi a našimi dětmi? Ježíš upozorňuje na to, že každého z nás v životě čeká mnoho zkoušek a že pozemský svět je jich plný. Ježíš pozemský svět, který vždycky není procházka růžovou zahradou, pomalu opouští a vrací se zpět za svým otcem do nebeského ráje, kde křivda ani nenávisť, které teď tak krutě zakouší, neexistují. Ví, že osudem nás lidí je dennodenně odolávat pokušení a bojovat se zlem, sám to zažil a ví, jak je to někdy náročné. Zde můžeme vidět i smysl pústu, ani Ježíšovi nebyla odvaha k jeho konání a úkolu dána jen tak zadarmo, musel se ztišit a 40 dní hladovět a na konci byl dokonce i zkoušen. Ví, jak je to obtížné a určitě, protože je také člověkem, s námi soucítí, když ví, že nás tu musí zanechat. Ovšem, stále nám chce být nablízku, proto zůstává v našich srdcích, tedy pokud mu to dovolíme a pozveme ho dál.

9. zastavení: **Ježíš padá pod křížem potřeť**

- Další pád! Vyčerpání, konec sil, bezvládnost ... Už nemohu, už nemohu, jsem tak slabý, ale přesto musím jít dál, nemohu přestat, záleží mi na nich, na lidech, musím dokončit úkol, nebo s nimi bude zle. Ale jsem již tak znaven ... NE, nejde to, musím jít dál, pomozte mi vstát, nevzdám se, jdu! Jaký vnitřní boj se odehrává v nás, a kdo vyhrává?

10. zastavení: **Ježíš svlečen ze šatů**

- Již od prvotního hříchu se stydíme být obnaženi. Svoji nahotu považujeme za svoji intimitu, a pokud nás někdo veřejně o oděv připraví a vystaví naše tělo veřejnosti, cítíme se zraněni a naše důstojnost je pošlapána. Tehdáž jsme jako lidé byli tak troufalí, že jsme si dovolili připravit Boha o jeho šat a o jeho důstojnost. I losování jsme připustili. Vždyť si jenom představme, jak potupné je, když se náš osud odvíjí od několika černých teček na dřevěné krychličce. Nestojíme za víc? Natož Ježíš, neměli bychom vůči němu mít větší úctu? Častokrát se mýlíme při posuzování druhých, tomu, kdo si zaslouží obdiv křivdíme, a tomu, kdo má na svědomí tolik zla, stavíme památník. Jsme tak snadno zranitelní a manipulovatelní, protože stále bojujeme s tím, kdo vlastně jsme a jakou máme cenu, sami v sobě pevnou půdu pod nohama málokdy nalézáme. Proto potřebujeme Boha, aby nás vedl a aby nám dával zakoušet naši jedinečnost a důstojnost. Jako každý starostlivý rodič, nás vždy oblékne, ale nejenom šaty, i dobrými vlastnostmi a správným počínáním. Ježíš to ví, a proto bojuje dál, ví, že mu vezmou šaty, ale víru a vztah s Bohem, z něhož pramení vše ostatní, mu nikdy vzít nemohou.

11. zastavení: **Ježíš je přibíjen na kříž**

- Už jste si někdy odřeli koleno, nebo se řízli o papír? Co vás v tu chvíli napadlo jako první? AU! Rychle ošetřit, ať to nebolí. Teď si představte, že vám špinavý zrezavělý hřeb protíná jednu dlaň, druhou dlaň, obě chodidla a nakonec dostanete kopím do hrudníku. To je teprve mnoho důvodu pro AU! Jsme moc zhýčkaní, ať si to chceme či nechceme přiznat. Ježíš, jakožto Syn Nejvyššího, neměl jedinou možnost ošetřit se, ulevit si, zakoušel velikou bolest, ale ne jenom fyzickou, také psychickou, která umí bolet úplně stejně, jako fyzická, ne-li někdy víc. My ale máme možnost dezinfekce, domácí lékárničky, sterilních obvazů, náplastí, případné návštěvy pohotovosti, psychologa, ... možností nám Bůh dává mnoho, a svému jedinému Synu neposkytne nic? Ba ano, houbu napuštěnou octem. To snad ne? To nebyla Boží práce, Bůh denodenně dělá pro každého z nás, co může, ale veškeré počínání nás lidí, kteří nejsme vždy proti choutkám zla neoblomní, ovlivnit nemůže. To je další důvod, proč zakoušíme zlo a zkoušky, protože jsme lidé, pohybujeme se někde na pomezí mezi nebem a peklem, a každý den se musíme rozhodnout, který hlas poslechneme. To, že se rozhodneme pro dobro neznamena vždy plout na obláčku bezpečí, někdy nás také čeká protnutí hřebem, ale stejně jako Ježíš, s Boží pomocí, máme šanci bolest vydržet.

12. zastavení: **Ježíš umírá na kříži**

- Dokonáno jest! Ježíš zemřel, zatáhla se mračna a lidé poznali, že udělali chybu, že Ježíš byl skutečně Mesiášem. Co teď, ztratili jsme jej nadobro? Promarnili jsme svoji šanci, když jsme Ježíše odmítli? Ano, mohl by se urazit, má na to plné právo. Už by s námi nevděčnými lidmi nemusel chtít mít nic společného. Ale on to zkousne a řídí se Božím slovem: "Milujte své nepřátele!", a tak nezatrpkne a zkouší to s námi dál. Jeho smrtí nic nekončí, jeho smrtí vše začíná!

13. zastavení: **Tělo je položeno na klín matky**

- Maria, zde je tvůj syn ... mrtvý, ve tvém klíně. Pán dává i bere zpět. Jak asi bylo Marii, matce, když držela v náručí mrtvé tělo svého milovaného Syna? V jejím srdci však nejsou výčitky, jen tichá odevzdanost a síla, jakou lze čerpat jedině u Boha. Být křesťanem neznamena nepoznat bolest, zklamání a pochybnosti. Ale právě tehdy se můžeme učit od Marie a položit jí své břímě do náruče. A pak se i těžkosti promění v chválu.

14. zastavení: **Ježíš položen do hrobu**

- Pro svět je případ Ježíš Nazaretský uzavřen do hrobu ve skále, kde končí. Pro nás křesťany má ale ještě pokračování, bez kterého by šlo jenom o smutné vyprávění z dějin. Nekončí Velkým pátkem, ale přechází ve Velikonoční ráno a v každý následující den z minulosti, přes současnost až do budoucnosti. Kéž ani náš život a naše víra nezůstává zavřená ve skále, kéž vyjdeme ven a konáme Boží vůli, protože Bůh řekl ve křtu ke každému křtěnému člověku veliké a neodvolatelné „ano“. „Jsi můj člověk, chci tě a počítám s tebou na věky!“ Naše víra a náš život nechť jsou potom odpovědí na toto „ano“.

- závěr: Mockerát děkujeme za vaši účast na této křížové cestě a za vaši aktivitu během ní. Pevně doufáme, že jste během této křížové cesty vyrostli alespoň o pár centimetrů. :D A abychom to všechno na závěr něčím stvrdili, chyťme se za ruce a pomodleme se, jak nás pán Ježíš naučil: “Otče náš ...”

Pomocné zdroje: [Videoklipová Křížová Cesta na téma křest | Vrabcakblog:](#) (signal.cz)

Úkoly k zastavením:

1. Když aktivním stavem, tak aktivním stavem. Do dalšího zastavení musíš poklusem doběhnout!
2. Rozdělte se a ve dvojicích či trojicích ai popovídejte si o tom, co vás aktuálně trápí - vzájemně naslouchejte druhému/druhým a pokuste nabídnout pomoc nebo alespoň povzbudit dobrým slovem.
3. Zvednout se je někdy opravdu náročné, jako například při cvičení. Proto každý udělejte tolik kliků (ať už holčičích nebo klučičích) nebo dřepů, kolik vám je let. (V případě jakýchkoliv zdravotních omezeních se kreativě meze nekladou. :D)
4. Zkouška důvěry se nejlépe projevuje naprostou odevzdaností, proto se opět rozdělte, nejlépe do dvojic, jeden z vás zavřete oči, a nechte se vést až k dalšímu zastavení vaším parťákem.
5. Za to, že vás váš parťák dovedl až sem, mu/jí na oplátku vezměte jeho batoh, nebo, pokud chcete a máte chuť, vemte jej/ji na záda a kousek poponeste.
6. Zakřičte z plných plic: “Ježíš je král!”
7. Stará dobrá zkouška důvěry. Jeden zády padá, druhý chytá. Vzájemně se prostřídejte.
8. V čem vy vidíte smysl pústu? Jak se vám ho letos daří dodržovat? Pokud ne, v čem vidíte největší potíže? Jak by se to dalo zvládat lépe? Položte si tyto otázky, zamyslete se nad nimi, a případně s někým sdílejte a proberte.
9. To vypadá na další běh, ale tentokrát na pořádný sprint k dalšímu stanovišti. Kdo vyhraje, získá odměnu.
10. Vyměňte si mezi sebou co nejvíce kousků oblečení co zvládnete (a je samozřejmě vhodné - stačí například 4-5) a zůstaňte tak oblečení do příchodu k následujícímu zastavení.
11. Svažte si k sobě nohy (každý jednu) a dojděte k 12. zastavení. (Při přípravě cesty nutné nezapomenout provázky, tkaničky, ...)
12. Trocha filosofie po cestě neuškodí - Máte strach ze smrti? Proč? Odpovězte si na tyto otázky a navzájem si sdělte svá zamyšlení.
13. Zazpívejte si cestou k poslednímu zastavení nějakou mariánskou písničku, třeba Rozžihá a pomodlete se společně desátek růžence.